

ΤΟ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΑΣ
ΤΜΗΜΑ 33^ο ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ
(πρώην 24^ο Β' Σύμβαση)

Σ υ ν ε δ ρ ί α σ ε δημόσια στο ακροατήριό του στις 13 Δεκεμβρίου 2017, με δικαστή την και γραμματέα την

για να δικάσει την προσφυγή - αγωγή με χρονολογία κατάθεσης

τ ο υ

κ α τ ά του Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου με την επωνυμία «Ενιαίο Ταμείο Ανεξάρτητα Απασχολούμενων - Τομέας Ασφάλισης Νομικών» (Ε.Τ.Α.Α. - Τ.Α.Ν.) και ήδη «Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (Ε.Φ.Κ.Α.), που εκπροσωπείται από τον Διοικητή του, ο οποίος δεν εμφανίστηκε στο ακροατήριο, αλλά παραστάθηκε με

Κατά τη συζήτηση, ο διάδικος που παραστάθηκε, ανέπτυξε τους ισχυρισμούς του και ζήτησε όσα αναφέρονται στα πρακτικά.

Αφού μελέτησε τη δικογραφία
Σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο

1. Επειδή, με την κρινόμενη προσφυγή - αγωγή, για την άσκηση της οποίας, κατά το μέρος που αποτελεί προσφυγή, καταβλήθηκε παράβολο ποσού 100 ευρώ (βλ. το 1402311 ειδικό έντυπο παραβόλου, σειράς Α'), δηλαδή ποσό παραβόλου 75 ευρώ πλέον του νομίμου, κατά το άρθρο 277 παρ. 2 εδ. β' του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δ.Δ.), που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 (Α' 97) και, συνεπώς, πρέπει να επιστραφεί στον προσφεύγοντα - ενάγοντα κατά το εν λόγω υπερβάλλον ποσό, ανεξάρτητα από την έκβαση της δίκης (άρθρο 277 παρ. 11 Κ.Δ.Δ.), ζητείται, παραδεκτώς, κατ' εκτίμηση του δικογράφου, α) με τη μεν προσφυγή, να ακυρωθεί η 341/27.9.2016 απόφαση της Διοικούσας Επιτροπής του Ε.Τ.Α.Α. - Τ.Α.Ν., με την οποία απορρίφθηκε ένσταση του προσφεύγοντος, συνταξιούχου Δικαστικού Λειτουργού (.....), κατά του ενημερωτικού σημειώματος συντάξεων μηνός Αυγούστου 2016, κατά το μέρος που μειώθηκε με αυτό η μηνιαία κύρια σύνταξή του, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 6 του ν. 4051/2012 (Α' 40), του άρθρου πρώτου παρ. 1Α υποπαρ. 1Α.5 του ν. 4093/2012 (Α' 222) και λόγω παρακράτησης της προβλεπόμενης στα άρθρα 38 του ν. 3863/2010 (Α' 115) και 11 του ν. 3865/2010 (Α' 12) Εισφοράς Αλληλεγγύης Συνταξιούχων (Ε.Α.Σ) και να αναγνωρισθεί το δικαίωμά του να λαμβάνει κύρια σύνταξη, χωρίς τις ως άνω περικοπές και β) με τη δε αγωγή, να υποχρεωθεί το εναγόμενο Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου να του καταβάλει, κατ' εφαρμογή των άρθρων 105 και 106 του Εισ.Ν.Α.Κ., άλλως σύμφωνα με τις διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού, νομιμοτόκως από 1.7.2014, το ποσό των 5.897,50 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στις διενεργηθείσες στην κύρια σύνταξή του περικοπές, κατά το χρονικό διάστημα από 1.7.2014 έως 31.7.2016, λόγω της εφαρμογής των, κατά τους ισχυρισμούς του, αντικείμενων στο Σύστημα και το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.) προαναφερόμενων διατάξεων των νόμων 4051/2012 και 4093/2012 και της παρακράτησης της Εισφοράς Αλληλεγγύης Συνταξιούχων των ν. 3863/2010 και 3865/2010.
2. Επειδή, νομίμως παρίσταται και συνεχίζει την δίκη το Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου με την επωνυμία «Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (Ε.Φ.Κ.Α.), ως καθολικός διάδοχος, από 1.1.2017, του Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου με την επωνυμία «Ενιαίο Ταμείο Ανεξάρτητα Απασχολούμενων - Τομέας Ασφάλισης Νομικών» (Ε.Τ.Α.Α. - Τ.Α.Ν.), σύμφωνα με τα άρθρα 51, 53 και 70 παρ. 9 του ν. 4387/2016 (Α' 85).
3. Επειδή, στο άρθρο 38 του ν. 3863/2010 με τίτλο «Νέο Ασφαλιστικό Σύστημα και συναφείς διατάξεις, ρυθμίσεις στις εργασιακές σχέσεις» (Α' 115), ως ίσχυε κατά το κρίσιμο εν προκειμένω χρονικό διάστημα, ήτοι μετά την αναπροσαρμογή των σχετικών ποσοστών παρακράτησης της παρ. 2 αυτού, δυνάμει της διάταξης του άρθρου 44 παρ. 10 του ν. 3986/2011 (Α' 152), ορίζεται ότι «1. Από 1.8.2010 θεσπίζεται Εισφορά Αλληλεγγύης Συνταξιούχων (ΕΑΣ) η οποία τηρείται σε λογαριασμό με οικονομική και λογιστική αυτοτέλεια, στο Ασφαλιστικό Κεφάλαιο Αλληλεγγύης Γενεών (ΑΚΑΓΕ) το οποίο συστάθηκε με τις διατάξεις του άρθρου 149 του ν. 3655/2008 (ΦΕΚ 58 Α'). Σκοπός του Λογαριασμού είναι η κάλυψη ελλειμμάτων των κλάδων κύριας σύνταξης Φ.Κ.Α., καθώς και η χρηματοδότηση του Προγράμματος "Πρόγραμμα κατ' οίκον φροντίδας συνταξιούχων". 2. Η Εισφορά Αλληλεγγύης Συνταξιούχων παρακρατείται μηνιαία κατά την καταβολή της σύνταξης από τις συντάξεις κύριας ασφάλισης των συνταξιούχων του Δημοσίου, ΝΑΤ και των Φορέων Κοινωνικής Ασφάλισης (Φ.Κ.Α.) αρμοδιότητας Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης υπολογίζεται στο συνολικό ποσό της σύνταξης και καθορίζεται ως εξής: α. Για συντάξεις από 1.400,01 € έως 1.700,00 €, ποσοστό 3% β. Για συντάξεις από 1.700,01 € έως 2.000,00 €, ποσοστό 6% γ. Για συντάξεις από 2.000,01 € έως 2.300,00 €, ποσοστό 7% δ. Για συντάξεις από 2.300,01 € έως 2.600,00 €, ποσοστό 9% ε. Για συντάξεις από 2.600,01 € έως 2.900,00 €, ποσοστό 10% στ. Για συντάξεις από 2.900,01 € έως 3.200,00 €, ποσοστό 12% ζ. Για συντάξεις από 3.200,01 € έως 3.500,00 €, ποσοστό 13% η. Για συντάξεις από 3.500,01 € και άνω, ποσοστό 14% 3.α. Για την πρώτη κατηγορία το ποσό της σύνταξης μετά την παρακράτηση της εισφοράς δεν μπορεί να υπολείπεται των χιλίων τετρακοσίων ευρώ (1.400 €). β. ... γ. ... δ. ... ε. ... 4. Τα ποσά που παρακρατούνται με ευθύνη του Δημοσίου, του ΝΑΤ και των Φ.Κ.Α. αποδίδονται

στο Λογαριασμό του ΑΚΑΓΕ το αργότερο μέχρι το τέλος του επομένου, από την παρακράτηση, μήνα. 5. Η οικονομική και λογιστική λειτουργία του Λογαριασμού της Εισφοράς Αλληλεγγύης Συνταξιούχων είναι η ίδια με αυτή που ισχύει για το Α.Κ.Α.Γ.Ε.. Τα κεφάλαια του Λογαριασμού επενδύονται στο Κοινό Κεφάλαιο Τραπέζης Ελλάδος. 6. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης καθορίζεται η διαδικασία: α) απόδοσης της εισφοράς στο Λογαριασμό και β) η διαδικασία μεταφοράς των ποσών στους Φ.Κ.Α.. Με όμοια απόφαση καθορίζεται το ύψος του ποσού που απαιτείται κάθε φορά για κάλυψη του ελλείμματος του κλάδου κύριας σύνταξης. 7. Μετά την 1.1.2015 τα ποσά της Εισφοράς Αλληλεγγύης Συνταξιούχων μεταφέρονται στο Α.Κ.Α.Γ.Ε. και αποτελούν έσοδο του Ασφαλιστικού Κεφαλαίου Αλληλεγγύης Γενεών». Εξάλλου, όμοια με την ανωτέρω ρύθμιση περιελήφθη και στο άρθρο 11 του ν. 3865/2010, με τον τίτλο «Μεταρρύθμιση Συνταξιοδοτικού Συστήματος του Δημοσίου και συναφείς διατάξεις» (Α' 120).

4. Επειδή, όπως κρίθηκε με τις 2287 - 2290/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, με την εμφάνιση της οξυτάτης δημοσιονομικής κρίσης στις αρχές του έτους 2010, ο νομοθέτης, εκτιμώντας ότι υφίστατο άμεσος κίνδυνος κατάρρευσης της οικονομίας και χρεοκοπίας της Χώρας και ότι ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπισθεί η κατάσταση ήταν η προσφυγή στη χρηματοδοτική υποστήριξη από τα κράτη της Ευρωζώνης και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, έλαβε, έναντι της υποστήριξης αυτής, κυριαρχικώς, σειρά μέτρων περιστολής των δημοσίων δαπανών, μεταξύ των οποίων και η διενέργεια περικοπών και μειώσεων συνταξιοδοτικών παροχών των συνταξιοδοτούμενων από τους φορείς υποχρεωτικής κοινωνικής ασφάλισης. Οι περικοπές και οι μειώσεις αυτές, οι οποίες ξεκίνησαν από τα επιδόματα εορτών και αδειάς των οργανισμών κύριας ασφάλισης (άρθρο τρίτο παρ. 10 - 14 του ν. 3845/2010, Α' 65), συνεχίστηκαν δε σε σύντομο χρονικό διάστημα με την εισφορά αλληλεγγύης των συνταξιούχων κύριας ασφάλισης (άρθρο 38 του ν. 3863/2010, Α' 115), την εν συνεχεία αναπροσαρμογή και τη συμπλήρωση της εισφοράς αυτής και την επέκτασή της στην επικουρική ασφάλιση (άρθρο 44 παρ. 10 - 13 του ν. 3986/2011), καθώς και τις μειώσεις στις συντάξεις των κάτω των 55 ετών συνταξιούχων και στις κύριες και επικουρικές συντάξεις που υπερβαίνουν, αντιστοίχως, τα 1200 και τα 150 ευρώ (άρθρο 2 παρ. 1 - 5 του ν. 4024/2011, Α' 226), εντάσσονται στις δέσμες μέτρων που έχουν ως βάση τις προβλέψεις του πρώτου «Μνημονίου» και του πρώτου «Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου» και συνιστούν, κατά τα προεκτεθέντα, μέτρα «άμεσων απόδοσης» για την εξεύρεση πόρων προς αντιμετώπιση της έκτακτης ανάγκης στην οποία βρέθηκε η Χώρα. Με τα δεδομένα αυτά, οι εν λόγω περικοπές, έχοντας αποφασισθεί υπό την πίεση των ως άνω όλως εξαιρετικών περιστάσεων και επιβαλλόμενες, κατά την εκτίμηση του νομοθέτη, για την άμεση αντιμετώπιση της κρίσης, δεν παραβιάζουν τις διατάξεις των άρθρων 2 παρ.1, 4 παρ.1 και 5, 22 παρ.5, 25 παρ.1 και 4 και 106 παρ.1 του Συντάγματος. Ειδικότερα, οι πιο πάνω περικοπές, ενόψει του ύψους και των εν γένει χαρακτηριστικών τους, καθώς και των συνθηκών υπό τις οποίες θεσπίστηκαν, ούτε στην αρχή της αναλογικότητας αντίκεινται, καθώς δεν παρίστανται, πάντως, απρόσφορες ή μη αναγκαίες να υπηρετήσουν το δημόσιο σκοπό για τον οποίο επιβλήθηκαν, ούτε τον πυρήνα του δικαιώματος στην κοινωνική ασφάλιση προσβάλλουν, καθώς δεν υφίστανται σοβαρές ενδείξεις ότι θίγουν το εγγυημένο από το άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος ελάχιστο επίπεδο αξιοπρεπούς διαβίωσης των συνταξιούχων. Ενόψει, άλλωστε, των ανωτέρω συνθηκών της θέσπίσής τους, δεν απαιτείτο περαιτέρω εκτίμηση των επιπτώσεών τους από το νομοθέτη. Τέλος, δεν δύναται να γεννηθεί ζήτημα παραβίασης της αρχής της προστατευόμενης εμπιστοσύνης, δεδομένου ότι τα ληφθέντα μέτρα επιβλήθηκαν, όπως αναφέρθηκε, ενόψει έκτακτων και απροβλέπτων συνθηκών και είχαν επείγοντα χαρακτήρα. Κατόπιν αυτών, οι πιο πάνω διατάξεις, κατά το μέρος που επιβάλλονται με αυτές οι εν λόγω περικοπές και μειώσεις, είναι, από των ανωτέρω απόψεων, συμβατές με το Σύνταγμα. Τέλος, οι περικοπές που θεσπίστηκαν με τις ανωτέρω διατάξεις, δεν αντίκεινται ούτε στο άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., εφόσον, υπό τα ανωτέρω δεδομένα, δεν κλονίζεται η δίκαιη ισορροπία μεταξύ του γενικού συμφέροντος που τις υπαγόρευσε και των περιοριζόμενων με αυτές περιουσιακών δικαιωμάτων.
5. Επειδή, περαιτέρω, προς εφαρμογή του εγκριθέντος κατά το έτος 2012 δεύτερου «Μνημονίου Συνεννόησης» (ν. 4046/2012, Α' 28), ακολούθησαν κατά το ίδιο αυτό έτος, δύο νομοθετήματα με αντικείμενο την περαιτέρω, μετά τις προαναφερόμενες διαδοχικές περικοπές, περιστολή των κυρίων και επικουρικών συντάξεων. Ειδικότερα, με το άρθρο 6 του ν. 4051/2012 με τίτλο «Ρυθμίσεις συνταξιοδοτικού περιεχομένου και άλλες επείγουσες ρυθμίσεις εφαρμογής του Μνημονίου Συνεννόησης του ν. 4046/2012» (Α' 40) μειώθηκαν αναδρομικά, από 1.1.2012, κατά 12% οι μηνιαίες κύριες συντάξεις που υπερβαίνουν το ποσό των 1.300 ευρώ και οι επικουρικές συντάξεις, με κλιμάκωση του ποσοστού μείωσης (10%, 15% και 20%) αναλόγως του ύψους αυτών και με κατοχύρωση κατώτατου ορίου ποσού 200 ευρώ, ενώ, στη συνέχεια, ακολούθησε ο ν. 4093/2012 (Α' 222), με το άρθρο πρώτο του οποίου, αφενός μειώθηκαν εκ νέου, σε ποσοστό από 5% έως και 20%, οι από οποιαδήποτε πηγή και για οποιαδήποτε αιτία συντάξεις, που υπερβαίνουν αθροιστικώς τα 1.000 ευρώ, αφετέρου καταργήθηκαν πλέον για όλους τους συνταξιούχους τα επιδόματα και δώρα Χριστουγέννων, Πάσχα και αδειάς. Στις αιτιολογικές εκθέσεις των εν λόγω διατάξεων δεν μνημονεύονται καθόλου οι προηγηθείσες περικοπές, η δε λήψη των νέων μέτρων αιτιολογείται με γενική αναφορά στις «δημοσιονομικές ανάγκες της χώρας», στη «δυσμενή οικονομική κατάσταση συγκεκριμένων ασφαλιστικών φορέων» και στην ανάγκη «να διασφαλιστεί η βιωσιμότητα όλων των φορέων κοινωνικής ασφάλισης...». Στο δεύτερο αυτό Μνημόνιο προβλεπόταν σχετικά ότι «για την πορεία δημοσιονομικής προσαρμογής του προγράμματος» και ενόψει «των συνεχών προβλημάτων της Ελλάδας με τη φορολογική συμμόρφωση» θα χρειαζόταν η λήψη «επιπρόσθετων μέτρων», ότι «το μεγαλύτερο μέρος της προσαρμογής θα επιτυγχανόταν μέσω περικοπών δαπανών που θα αποσκοπούσαν στη μόνιμη μείωση του μεγέθους του κράτους», ότι «πολλές από αυτές τις περικοπές θα έπρεπε να αφορούν τις κοινωνικές μεταβιβάσεις» και ότι «η μεγάλη εναπομείνασα δημοσιονομική προσαρμογή θα έπρεπε κατ' ανάγκη να περιλαμβάνει περαιτέρω

προσαρμογές των συντάξεων ... με τρόπο που να προστατεύονται οι χαμηλοσυνταξιούχοι...» (βλ. ΣτΕ Ολομ. 2287/2015).

6. Επειδή, οι τελευταίες ως άνω διατάξεις ψηφίστηκαν, όταν είχε πλέον παρέλθει διετία από τον πρώτο αιφνιδιασμό της οικονομικής κρίσης και αφού εν τω μεταξύ είχαν σχεδιασθεί και ληφθεί τα βασικά μέτρα για την αντιμετώπισή της. Επομένως, κατά την επιχειρηθείσα με τις διατάξεις αυτές νέα, για πολλοστή φορά, περικοπή συνταξιοδοτικών παροχών της ίδιας ομάδας θιγόμενων, ο νομοθέτης δεν δικαιολογείτο πλέον να προχωρήσει στην ψήφιση των σχετικών ρυθμίσεων χωρίς ειδική έρευνα του αντικειμένου αυτών, αλλά όφειλε, κατά τα προεκτεθέντα, να προβεί σε εμπειριστατωμένη μελέτη, προκειμένου να διαπιστώσει και να αναδείξει τεκμηριωμένα ότι η λήψη των συγκεκριμένων μέτρων ήταν συμβατή με τις σχετικές συνταγματικές δεσμεύσεις, τις απορρέουσες, μεταξύ άλλων, από τον θεσμό της κοινωνικής ασφάλισης, τις αρχές της ισότητας και της αναλογικότητας και την προστασία της αξίας του ανθρώπου. Ειδικότερα, στο πλαίσιο της μελέτης αυτής, όφειλε, καταρχάς, ο νομοθέτης να προβεί σε συνολική εκτίμηση των παραγόντων που προκάλεσαν το πρόβλημα το οποίο επικαλείται ως προς τη βιωσιμότητα των ασφαλιστικών οργανισμών (και, μάλιστα, ενός εκάστου εξ αυτών, ενόψει της διοικητικής και οικονομικής του αυτοτέλειας), και, ενόψει των παραγόντων αυτών - όπως είναι η μείωση της αξίας, μέσω του PSI (ν. 4050/2012), των διαθεσίμων κεφαλαίων των εν λόγω οργανισμών, κυρίως δε, η παρατεινόμενη ύφεση και η συνακόλουθη αύξηση της ανεργίας, στις οποίες ουσιωδώς συμβάλλει η πτώση του βιοτικού επιπέδου μεγάλων κατηγοριών του πληθυσμού συνεπεία μέτρων αντίστοιχων με τα επίδικα (μειώσεις συντάξεων και μισθών) ή φορολογικών επιβαρύνσεων - να κρίνει για την προσφορότητα των επίδικων αυτών μέτρων. Τούτο δε ενόψει και της διαπίστωσης του ότι τα αντίστοιχα μέτρα που είχε λάβει μέχρι τότε (μειώσεις συντάξεων και μισθών) δεν είχαν αποδώσει τα αναμενόμενα και ότι η οικονομική ύφεση είχε ενταθεί με ρυθμούς που είχαν ανατρέψει τις αρχικές προβλέψεις. Ακόμη δε κι αν τα επίδικα μέτρα κρίνονταν πρόσφορα, κατά τα ανωτέρω, ο νομοθέτης έπρεπε περαιτέρω να μελετήσει και να αποφανθεί αιτιολογημένα για την αναγκαιότητά τους, εξετάζοντας την ύπαρξη τυχόν εναλλακτικών επιλογών και συγκρίνοντας τα οφέλη και τα μειονεκτήματά της καθεμιάς για τους επιδιωκόμενους δημόσιους σκοπούς (δημοσιονομική προσαρμογή, βιωσιμότητα των ασφαλιστικών οργανισμών, διασφάλιση ικανοποιητικού, κατά το άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος, επιπέδου ζωής των ασφαλισμένων). Τέλος, εφόσον, πάντως, κατόπιν των ανωτέρω, ο νομοθέτης επέλεγε, όπως εν προκειμένω, να προβεί σε συγκεκριμένες περικοπές συντάξεων (επιλογή, καταρχήν, δικαστικής ανέλεγκτη), όφειλε προηγουμένως να εξετάσει με τρόπο επιστημονικό και δικαστικά ελέγξιμο, αν οι επιπτώσεις των περικοπών τούτων στο βιοτικό επίπεδο των θιγόμενων, αθροιζόμενες με τις επιπτώσεις από τα ήδη ληφθέντα γενικά μέτρα αντιμετώπισης της κρίσης (όπως οι αλληπάλληλες, κατά τα εκτεθέντα, φορολογικές επιβαρύνσεις) και συνδυαζόμενες με τις ευρύτερες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες της διανύμενης έκτακτης περιόδου (κόστος αγαθών και υπηρεσιών, περικοπές παροχών υγείας, ανεργία και επίδρασή της στο οικογενειακό εισόδημα, έκταση και περιεχόμενο δανειοληπτικών υποχρεώσεων), οδηγούν σε ανεπίτρεπτη μείωση του επιπέδου ζωής των συνταξιούχων κάτω του ορίου εκείνου που συνιστά, κατά τα προεκτεθέντα, τον πυρήνα του κοινωνικοασφαλιστικού τους δικαιώματος. Από κανένα όμως στοιχείο δεν προκύπτει ότι ως προς τα ανωτέρω ζητήματα έλαβε χώρα εν προκειμένω τέτοια μελέτη. Πέραν δε τούτου, δεν προκύπτει ούτε ότι ελήφθησαν υπόψη οι κρίσιμες ως άνω συνταγματικές παράμετροι. Διότι, όπως συνάγεται από τις οικείες προπαρασκευαστικές εργασίες, μόνο κριτήριο για τη θέσπιση των σχετικών μέτρων απετέλεσε η συμβολή τους στη μείωση των δημοσίων δαπανών και τη «δημοσιονομική προσαρμογή». Ακόμη δε και η αναφορά στην «δυσμενή οικονομική κατάσταση» των ασφαλιστικών οργανισμών, ως βασικής αιτίας του προβλήματος, γίνεται αορίστως, είτε για όλους τους οργανισμούς συλλήβδην, είτε για κάποιους μη κατονομαζόμενους, χωρίς να εκτιμάται συγκεκριμένα η κατάσταση καθενός από αυτούς (ενόψει της οικονομικής αυτοτέλειάς τους και των επιβαλλόμενων, αναλόγως, διαφοροποιήσεων) και χωρίς να αναφέρεται αν και πώς συνέβαλε το κράτος, κατά τη συνταγματική του υποχρέωση, στη διασφάλιση της βιωσιμότητάς τους. Άλλωστε, αντιθέτως προς όσα εκτίθενται παραπάνω ως προς τις υποχρεώσεις του κράτους για την κοινωνική ασφάλιση, οι επίμαχες νομοθετικές ρυθμίσεις διέπονται από την, υπό το «νέο ασφαλιστικό σύστημα», συνταγματικώς μη ανεκτή αντίληψη ότι το κράτος ρυθμίζει απλώς και οργανώνει την κοινωνική ασφάλιση χωρίς και να υποχρεούται να συμμετέχει στη χρηματοδότηση των οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης ή ότι η υποχρέωση αυτή μπορεί να αναπληρώνεται με παροχές προνοιακού χαρακτήρα, καθώς και ότι η διασφάλιση της βιωσιμότητας των εν λόγω οργανισμών απόκειται στους ίδιους τους ασφαλισμένους, συναρτώμενη, προεχόντως ή και αποκλειστικώς, με τη μαθηματική σχέση μεταξύ καταβαλλόμενων εισφορών και χορηγούμενων παροχών. Κατόπιν τούτων, οι ανωτέρω διατάξεις των νόμων 4051 και 4093/2012 αντίκεινται στις προπαρατεθείσες συνταγματικές διατάξεις και είναι, ως εκ τούτου, ανίσχυρες και μη εφαρμοστέες. Επιπλέον, υπό τα ανωτέρω δεδομένα, με τις ως άνω διατάξεις και την επέμβαση που επέρχεται μέσω αυτών στα δικαιώματα των ενδιαφερομένων, κλονίζεται η δίκαιη ισορροπία μεταξύ του γενικού συμφέροντος που τις υπαγόρευσε και των περιουσιακών δικαιωμάτων των θιγόμενων συνταξιούχων, καθώς παραβιάστηκε ο πυρήνας του συνταξιοδοτικού τους δικαιώματος (Ε.Δ.Δ.Α., Κηονiakina κατά Γεωργιάς, ό.π., σκ. 71) και αναγκάστηκαν αυτοί να υποστούν ένα υπερβολικό ατομικό βάρος (Ε.Δ.Δ.Α., Κηονiakina κατά Γεωργιάς, σκ.72), και ως εκ τούτου, με τις εν λόγω διατάξεις παραβιάζεται και το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. (βλ. ΣτΕ Ολομ. 2287/2015).
7. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από τα στοιχεία της δικογραφίας, προκύπτουν τα εξής: Ο προσφεύγων - ενάγων, και ασφαλισμένος του Ενιαίου Ταμείου Ανεξάρτητα Απασχολούμενων (Τομέας Ασφάλισης Νομικών), συνταξιοδοτήθηκε από το καθ' ου - εναγόμενο ταμείο και έλαβε κύρια σύνταξη γήρατος από 1.7.2014, μικτού μηνιαίου ποσού 637,50 ευρώ, δυνάμει της 56387/5.3.2015 πράξης απονομής σύνταξης του Αναπληρωτή Διευθυντή Παροχών του Ε.Τ.Α.Α. - Τ.Α.Ν.. Επί του ως άνω ποσού σύνταξης

- εφαρμόστηκαν, μεταξύ άλλων, οι περικοπές - μειώσεις αφενός του ν. 4051/2012, ανερχόμενες στο ποσό των 46,25 ευρώ μηνιαίως, αφετέρου του ν. 4093/2012, ποσού 100,40 ευρώ μηνιαίως, ενώ παρακρατήθηκε και η προβλεπόμενη στο άρθρο 38 του ν. 3863/2010 Εισφορά Αλληλεγγύης Συνταξιούχων (Ε.Α.Σ.), ανερχόμενη στο ποσό των 89,25 ευρώ μηνιαίως, ήτοι συνολικά ποσό 235,90 ευρώ μηνιαίως (βλ. σχετικά μηνιαίο ενημερωτικό σημείωμα συντάξεων μηνός Αυγούστου 2016, καθώς και την έκθεση απόψεων του καθ' ου - εναγόμενου Ε.Φ.Κ.Α.). Διαμαρτυρούμενος δε ο προσφεύγων - ενάγων για τις εν λόγω περικοπές - μειώσεις - παρακρατήσεις, προσέβαλε το ενημερωτικό σημείωμα συντάξεων μηνός Αυγούστου 2016, ασκώντας κατά αυτού την 27991/8.8.2016 ένστασή του, κατά το μέρος που μειώθηκε με αυτό η μηνιαία κύρια σύνταξή του. Η ως άνω ένσταση του προσφεύγοντος - ενάγοντος απορρίφθηκε τελικά με την 341/27.9.2016 απόφαση της Διοικούσας Επιτροπής του Ε.Τ.Α.Α. - Τ.Α.Ν., με την αιτιολογία ότι όλες οι διενεργηθείσες στις συντάξεις κρατήσεις πραγματοποιήθηκαν βάσει διατάξεων νόμων, οι οποίοι εξακολουθούν να ισχύουν.
8. Επειδή, ήδη, με την κρινόμενη προσφυγή - αγωγή, όπως αυτή αναπτύσσεται με το νομίμως κατατεθέν από 23.11.2017 υπόμνημα, ο προσφεύγων - ενάγων, κατ' εκτίμηση του δικογράφου, αφενός ζητεί να ακυρωθεί η ως άνω απορριπτική απόφαση του καθ' ου - εναγόμενου ταμείου και να αναγνωριστεί το δικαίωμά του να λαμβάνει κύρια σύνταξη χωρίς τις ως άνω μειώσεις - περικοπές, αφετέρου ζητεί να υποχρεωθεί το καθ' ου - εναγόμενο να του καταβάλει, κατ' εφαρμογή των άρθρων 105 και 106 του Εισ.Ν.Α.Κ., νομιμοτόκως από 1.7.2014, το ποσό των 5.897,50 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στις διενεργηθείσες στην κύρια σύνταξή του περικοπές, κατά το χρονικό διάστημα από 1.7.2014 έως 31.7.2016, λόγω της εφαρμογής των, κατά τους ισχυρισμούς του, αντικείμενων στο Σύνταγμα και το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.) προαναφερόμενων διατάξεων των νόμων 4051/2012 και 4093/2012 και της παρακράτησης της Εισφοράς Αλληλεγγύης Συνταξιούχων των ν. 3863/2010 και 3865/2010. Επικουρικά δε, ζητεί να του καταβληθεί το ανωτέρω ποσό κατά τις διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού.
9. Επειδή, εξάλλου, ο καθ' ου - εναγόμενος ασφαλιστικός φορέας, με την 1060923/28.7.2017 έκθεση των απόψεών του και το από 17.12.2018 υπόμνημά του, συνομολογεί τη διενέργεια των ανωτέρω περικοπών - μειώσεων, δυνάμει των νόμων 4051/2012 και 4093/2012, καθώς και της παρακράτησης της Εισφοράς Αλληλεγγύης Συνταξιούχων, δυνάμει της διάταξης του άρθρου 38 του ν. 3863/2010, υποστηρίζει δε σχετικά ότι έχει αποσταλεί ερώτημα προς το εποπτεύον Υπουργείο, αναφορικά με την εφαρμογή των 2287 - 2288/2015 αποφάσεων της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, ότι πάντως οι δικαστικές αυτές αποφάσεις έχουν ισχύ μεταξύ των προσώπων που ήταν διάδικοι στις συγκεκριμένες δίκες και ότι οι σχετικές κρατήσεις διενεργούνται στις συντάξεις βάσει διατάξεων νόμων, που εξακολουθούν να ισχύουν.
10. Επειδή, με τα δεδομένα αυτά και σύμφωνα με τις διατάξεις που προεκτέθηκαν και ερμηνεύθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας, οι ως άνω ισχυρισμοί του προσφεύγοντος - ενάγοντος περί παραβίασης των προαναφερόμενων συνταγματικών διατάξεων από τις διατάξεις των άρθρων 38 του ν. 3863/2010 και 11 του ν. 3865/2010 πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Τούτο δε διότι, όπως κρίθηκε, η επιβληθείσα με τις ως άνω διατάξεις Εισφορά Αλληλεγγύης Συνταξιούχων, ως εντασσόμενη σε μία ευρύτερη δέσμη περικοπών και μειώσεων των συνταξιοδοτικών παροχών των φορέων υποχρεωτικής κοινωνικής ασφάλισης, ως μέτρων «άμσης απόδοσης» για την εξεύρεση πόρων προς αντιμετώπιση της έκτακτης ανάγκης στην οποία βρέθηκε η Χώρα, συνεπεία της εμφάνισης της οξυτάτης δημοσιονομικής κρίσης στις αρχές του έτους 2010, είναι, ενόψει των εν γένει χαρακτηριστικών του και των συνθηκών υπό τις οποίες επιβλήθηκε, συμβατή με τις διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 1 και 5, 21 παρ. 1 και 22 παρ. 5 του Συντάγματος και δεν αντίκειται στην αρχή της προστατευόμενης εμπιστοσύνης και της αναλογικότητας, ούτε στο άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. (βλ. ΣτΕ Ολομ. 2287 - 2290/2015). Υπό τα ανωτέρω δε δεδομένα, ο περιορισμός της κύριας σύνταξης του προσφεύγοντος - ενάγοντος, κατ' εφαρμογή των ως άνω διατάξεων των νόμων 3863/2010 και 3865/2010, κατά το χρονικό διάστημα από 1.7.2014 έως 31.7.2016, ήταν νόμιμος και, συνεπώς, αφενός ορθώς κατά το μέρος τούτο η Διοικούσα Επιτροπή του Ε.Τ.Α.Α. - Τ.Α.Ν. απέρριψε την ένσταση του προσφεύγοντος - ενάγοντος, αφετέρου δεν στοιχειοθετείται, εν προκειμένω, αδικπρακτική ευθύνη του καθ' ου - εναγόμενου ταμείου, απορριπτομένων ως αβασίμων των περιττών αντιθέτων ισχυρισμών που προβάλλονται με την κρινόμενη προσφυγή - αγωγή. Εξάλλου, ομοίως ως αβάσιμη πρέπει να απορριφθεί, κατά το μέρος αυτό, η κρινόμενη προσφυγή - αγωγή και κατά την επικουρική της βάση (άρθρα 904 επ. του Α.Κ.), διότι, όπως έγινε δεκτό παραπάνω, ο επίμαχος περιορισμός της κύριας σύνταξης του προσφεύγοντος - ενάγοντος δεν έγινε χωρίς νόμιμη αιτία, και ως εκ τούτου, δεν θεμελιώνεται ευθύνη του καθ' ου - εναγόμενου ταμείου προς αποζημίωση ούτε κατά τις διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού (πρβλ. ΣτΕ 3499/2014, 318, 217/2012).
11. Επειδή, περαιτέρω και λαμβάνοντας υπόψη ότι οι μειώσεις που επήλθαν στην κύρια σύνταξη του προσφεύγοντος - ενάγοντος, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 6 του ν. 4051/2012 και του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.5 περ. 1 του ν. 4093/2012, είναι αντίθετες στο Σύνταγμα και το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., το Δικαστήριο κρίνει ότι μη νομίμως περικόπηκε, κατά τα αντίστοιχα ποσά, η κύρια σύνταξη που έλαβε ο προσφεύγων - ενάγων από το Ε.Τ.Α.Α. - Τ.Α.Ν. και, ακολούθως, από τον Ε.Φ.Κ.Α., κατά τα βασίμως προβαλλόμενα. Ως εκ τούτου, η προσβαλλόμενη απόφαση της Διοικούσας Επιτροπής του ως άνω Ταμείου, κατά το μέρος αυτό, τυγχάνει ακυρωτέα, εξαιτίας δε της παράνομης αυτής μείωσης, δημιουργείται ευθύνη του καθ' ου - εναγόμενου Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης να αποζημιώσει τον προσφεύγοντα - ενάγοντα, σύμφωνα με τα άρθρα 105 και 106 του Εισ.Ν.Α.Κ.. Ωστόσο, δεδομένου ότι η κατά τα ανωτέρω διάγνωση της αντισυνταγματικότητας των προαναφερόμενων διατάξεων των νόμων 4051/2012 και 4093/2012 θα συνεπήγετο υποχρέωση της Διοίκησης να συμμορφωθεί με αναδρομική καταβολή των συνταξιοδοτικών παροχών που περιεκόπησαν, βάσει των αντισυνταγματικών αυτών διατάξεων, σε ιδιαίτερος ευρύ κύκλο προσώπων, το Δικαστήριο, μετά από στάθμιση του δημοσίου

συμφέροντος, αναφερομένου στην οξυμένη δημοσιονομική κρίση και στην κοινώς γνωστή ταμειακή δυσχέρεια του ελληνικού Κράτους, ορίζει ότι οι συνέπειες της αντισυνταγματικότητας των επίμαχων διατάξεων επέρχονται μετά την δημοσίευση της 2287/2015 απόφασης της Ολομέλειας του ΣτΕ (10.6.2015). Συνεπώς, ενόψει όλων των ανωτέρω, και εφόσον ο καθ' ου - εναγόμενος ασφαλιστικός φορέας ουδόλως αμφισβητεί τα έγγραφα στοιχεία που προσκομίζει ο προσφεύγων - ενάγων και όσα αναλυτικά ιστορούνται στην προσφυγή - αγωγή, ο τελευταίος δικαιούται, για τη χρονική περίοδο από 1.7.2015 έως 31.7.2016 (13 μήνες), α) τις διενεργηθείσες με βάση το άρθρο 6 του ν. 4051/2012 περικοπές, ποσού 601,25 ευρώ (46,25 ευρώ x 13 μήνες) και β) τις διενεργηθείσες με βάση το άρθρο πρώτο του ν. 4093/2012 μειώσεις, ποσού 1.305,20 ευρώ (100,40 x 13 μήνες), συνολικά δε ποσό 1.906,45 ευρώ, το οποίο πρέπει να καταβληθεί στον προσφεύγοντα - ενάγοντα, νομιμοτόκως, με επιτόκιο 6%, σύμφωνα με το άρθρο 21 του Κώδικα των Νόμων περί Δικών του Δημοσίου (βλ. Α.Ε.Δ. 25/2012, ΣτΕ 1789/2015, 367/2014, 1254/2013), από την επίδοση της αγωγής, στις 9.12.2016 (βλ την 9262Δ'/9.12.2016 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή του Εφετείου

12. Επειδή, κατ' ακολουθίαν, η κρινόμενη προσφυγή - αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση της Διοικούσας Επιτροπής του καθ' ου - εναγόμενου Ταμείου, κατά το μέρος που με αυτή περιεκόπη η κύρια σύνταξη του προσφεύγοντος - ενάγοντος, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 6 του ν. 4051/2012 και του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.5 περ. 1 του ν. 4093/2012, να αναγνωριστεί ότι ο προσφεύγων - ενάγων δικαιούται να λάβει από τον ήδη καθ' ου - εναγόμενο φορέα κοινωνικής ασφάλισης κύρια σύνταξη γήρατος στο ύψος που ανερχόταν πριν την ισχύ των προαναφερόμενων διατάξεων των νόμων 4051/2012 και 4093/2012 και, περαιτέρω, να υποχρεωθεί ο καθ' ου - εναγόμενος φορέας να καταβάλει στον προσφεύγοντα - ενάγοντα το ποσό των 1.906,45 ευρώ, νομιμοτόκως, με επιτόκιο 6%, από την επίδοση της αγωγής, στις 9.12.2016 και έως την εξόφληση. Τέλος, πρέπει να αποδοθεί στον προσφεύγοντα - ενάγοντα παράβολο ποσού 87,50 ευρώ (12,50 ευρώ + 75 ευρώ) και να καταπέσει υπέρ του καθ' ου - εναγόμενου φορέα παράβολο ποσού 12,50 ευρώ (άρθρο 277 παρ. 9 και ΙΙ Κ.Δ.Δ.), ενώ τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφιστούν μεταξύ των διαδίκων, λόγω της μερικής νίκης και ήττας αυτών (άρθρο 275 παρ. 1 εδ. γ' του Κ.Δ.Δ.).
- 13.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται εν μέρει την προσφυγή.

Ακυρώνει την 341/27.9.2016 απόφαση της Διοικούσας Επιτροπής του Ε.Τ.Α.Α. - Τ.Α.Ν., κατά το μέρος που με αυτή μειώθηκε η μηνιαία κύρια σύνταξη του προσφεύγοντος - ενάγοντος, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 6 του ν. 4051/2012 και του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.5 του ν. 4093/2012.

Αναγνωρίζει ότι ο προσφεύγων - ενάγων δικαιούται να λάβει από τον ήδη καθ' ου - εναγόμενο φορέα κοινωνικής ασφάλισης κύρια σύνταξη γήρατος στο ύψος που ανερχόταν πριν την ισχύ των διατάξεων του άρθρου 6 του ν. 4051/2012 και του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.5 του ν. 4093/2012, αναδρομικά από 1.7.2015.

Δέχεται εν μέρει την αγωγή.

Υποχρεώνει τον καθ' ου - εναγόμενο φορέα κοινωνικής ασφάλισης να καταβάλει στον προσφεύγοντα - ενάγοντα, για την αναφερόμενη στο σκεπτικό της παρούσας αιτία, το ποσό των χιλίων εννιακοσίων έξι ευρώ και σαράντα πέντε λεπτών (1.906,45 €), νομιμοτόκως με επιτόκιο 6%, από την επίδοση της αγωγής, στις 9.12.2016, έως την εξόφληση.

Διατάσσει την κατάπτωση παραβόλου ποσού δώδεκα ευρώ και πενήντα λεπτών (12,50 €) υπέρ του καθ' ου - εναγόμενου φορέα κοινωνικής ασφάλισης.

Διατάσσει την επιστροφή παραβόλου ποσού ογδόντα επτά ευρώ και πενήντα λεπτών (87,50 €) στον προσφεύγοντα - ενάγοντα.

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Η απόφαση δημοσιεύθηκε, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, στην Αθήνα, κατά την έκτακτη δημόσια συνεδρίαση της 24-8-2018, χωρίς την παρουσία των διαδίκων.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ